

Що се отнася до руската колона, настъпвающа отъ къмъ Ямболъ, то за нея нѣмаше защо да се грижи човекъ, защото тя щѣше да бѣде длъжна да отиде на изтрѣлъ, а пъкъ между нея и срѣдната колона нѣмаше никакъвъ проходимъ пѣтъ. Атакувайки безъ свѣрзка, тя нищо не би достигнала, и всѣко едно обходно движение отъ къмъ тази страна — отъ каквото се бояхме — би било невъзможно, защото не се обхождатъ така лесно 130 баталиона съ единъ слабъ армейски корпусъ.

Веднакъ заети всичкитѣ переправи прѣзъ Марица и обезопасени съ това отъ покушенията на руската кавалерия, и възползувайки се отъ желѣзния пѣтъ и отъ добритѣ обикновенни пѣтища, — ние бихме пристигнали твърдѣ спокойно на линията Карабунаръ—Сейменъ—Харманлий, и много по-рано отъ рускитѣ централни и лѣвофлангови колони, които — ако би билъ Наполеонъ срѣщо тѣхъ — биха били разбити по части една слѣдъ друга; тукъ именно, на тази отлична позиция, съ добрѣ помѣстенитѣ за прѣминаване въ настѣпление резерви — би се появилъ единъ новъ Плѣвенъ, защищаемъ отъ 130 баталиона и 120 орѣдия, противъ единъ разхвърленъ, изморенъ, изтошенъ противникъ, атакитѣ на когото никога не биха могли да бждатъ свѣрзани А задъ себе си, на два перехода, по назадъ, бихме имали за привѣжище Одринския укрѣпенъ лагеръ

Единъ отъ бившитѣ офицери-ординарци при Сюлейманъ-паша ме увѣряваше, че послѣдния е изказвалъ желание да отстъпи къмъ Одринъ, но че на това му попрѣчилъ билъ военния кабинетъ, засѣдающъ тогава въ Сераскериата (военното министерство) въ Цариградъ.

Обаче много е трудно да се допусне тази версия и то по двѣ причини: първо, че въпросния паша не ни е